

8°
INDO-CHINOIS
1698
(2)

SỐ 2

GIÁ : 0\$15

KIM-THỜI TIỂU-THUYẾT

CANH NHÀ QUÊ

Tác-giã : DẬT-SĨ-TỬ

17424

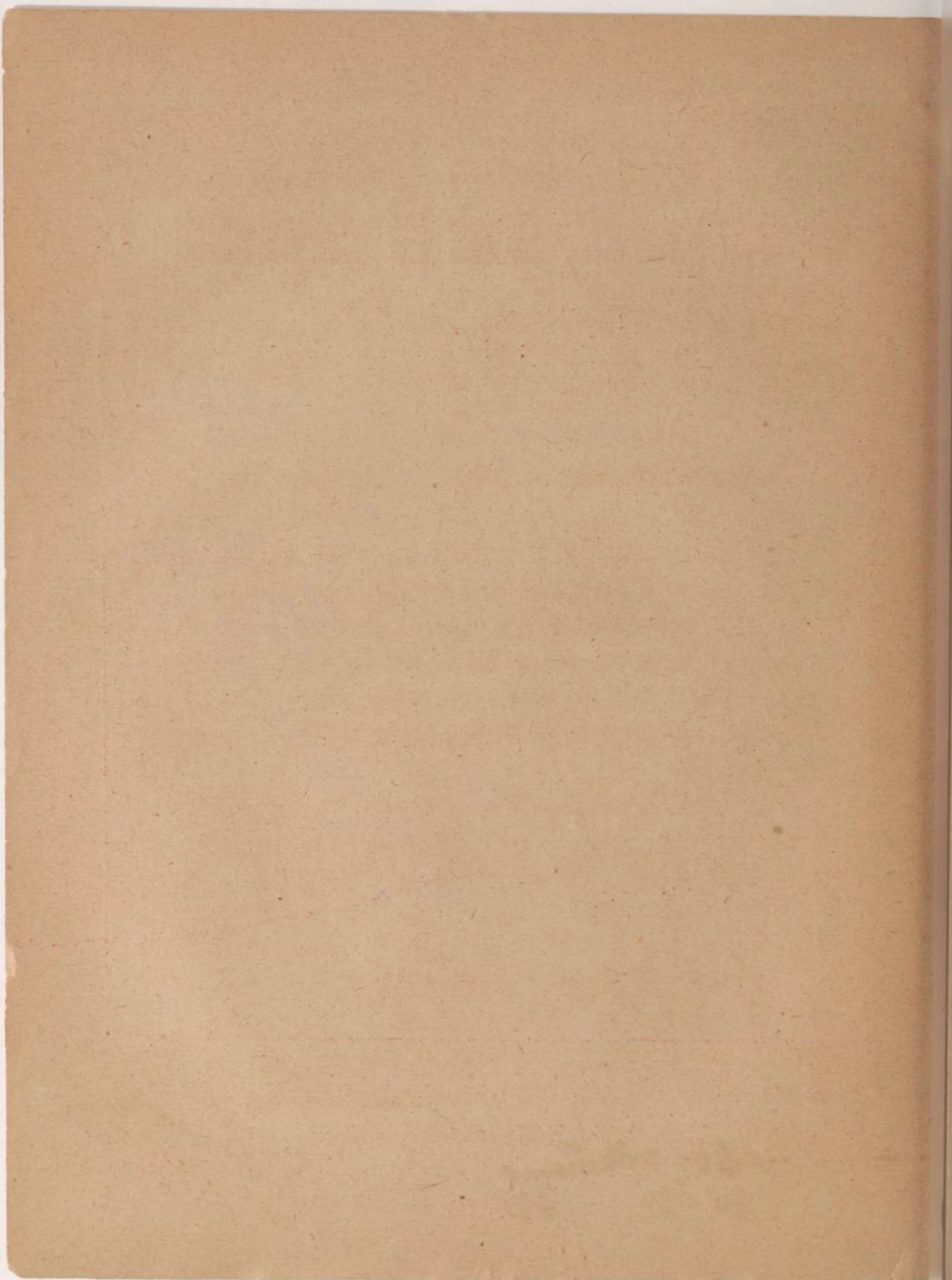
IMP. NG.-V.-VIỆT

DÉPÔT LÉCAL Nos 85-87, Rue d'Ormay, Saïgon

tirage 1200 collections 10-1931—

Saïgon le 20 - II - 1931

KIM-THỜI TIỂU-THUYẾT

CẢNH NHÀ QUÊ

Tác-giã : DẬT-SỈ-TỬ

CUỐN THỨ NHÌ

17424

Thiêm Giáo nói :

Thôi, để bữa mười bảy hay là mười tám tháng Giêng đăng cho tôi bán qua bữa chợ rằm, rồi tôi sẽ trả bớt cho ông tiền năm rồi, còn tiền năm nay thì nhờ ông làm ơn để náng lại dùm chừng khỏi mừng năm tháng Năm, đăng cho tôi bán qua mấy bữa chợ đó rồi tôi sẽ góp nhóp mà trả hết cho ông cho luôn.

Ông Hội-đồng ngồi nghe thiêm Giáo nói như vậy thì ông liền trợn cặp con mắt lên ngó sáng-trung, và ông gát cái ống đót ngà-voi của ông xuống dưới mí vầng ; rồi ông ngó ngay thiêm Giáo mà nói rằng :

Trời đất ôi, thiêm còn nói hơi đó nữa thì không đăng đâu. Tưởng là đề ra ngoài Giêng mà thiêm trả trợn một lần, chớ thiêm còn giam nó lại cho tới mừng năm tháng Năm

mới chịu trả dứt tiền hai năm cũ ; rồi còn tiền sang năm tới nữa thì thiếu còn tin để cho tới chừng nào thiếu mới chịu trả cho tôi lận ?

Thiếu Giáo vừa cười và bước qua đứng gần bên đầu văng, vói tay vô rổ trâu gác một cái cuống trâu bệt vô bỏ vô miệng mà nhai, rồi thiếu nói :

Vậy chớ không thì thôi tôi biết tin làm sao bây giờ nè cha-nội ?

— Ủa, tin làm sao thiếu tin cho xong thì thôi, chớ tôi có biết ở đâu. Bộ bây giờ thiếu nói tui không xong rồi thôi hay sao ?

— Thì tôi đã tính như vậy mà tại ông không chịu, chớ tôi có dám nói thôi ở đâu. Cô bác cũng biết ; bởi vì tôi nghèo, cho nên tôi mới để chậm trễ của cô bác như vậy, chớ phải chi trong nhà tôi dư ăn dư để mà tôi không chịu trả cho cô bác hay sao. Còn như bây giờ cô bác có không thương mà bỏ buộc cách gì đi nữa, thì tôi cũng phải chịu, chớ tôi nào có dám phiền trách cô bác tiếng chi đâu.

Ông Hội-đồng nghe thiếu Giáo nói tới mấy câu đó, thì ông ngồi lẳng-lặng một hồi lâu rồi ông lại kiếm chuyện mà nói leo qua việc khác rằng :

Ai biểu tại thiếm không chịu lấy chồng, để ở vậy làm chi cho cực rồi than với ai. Đời bây giờ hơi nào mà đi nệ tiếng đời ; người ta chồng chết đã năm mười ngoài tuổi trên đầu rồi kia, mà người ta còn phải đi lấy chồng khác đặng lo mà nuôi con thay, huống chi thiếm là người còn nhỏ, mà bề nhà lại nghèo nữa. Nếu bây giờ thiếm coi chỗ nào cho có bề thế trước-quyền mà ưng người ta, đặng cho có chỗ nương dựa tấm thân với lo mà nuôi sắp nhỏ, thì ai lại dám cười ; trừ ra có cái đồ u-mê đó nó mới dám cười, chớ người khôn thì ai lại đi đút miệng mà cười bậy như vậy nữa. Mà ở đời hễ người khôn thì khốn gì lại phải đi sợ dũa dại cho uổng công. Thiệt nói ra không phải nói lão, chớ cái đời của tôi từ hồi nhỏ cho tới bây giờ, tôi thấy những người mà chồng chết rồi đi lấy chồng khác đặng lo nuôi con cho ăn đi học, rồi về sau lại lập nên sự-nghiệp nghinh-ngang nữa ; thì sự đó tôi thấy cũng đã nhàm con mắt của tôi rồi.

Ông Hội-đồng ngồi nói vòng do một hồi cho lâu-hoặc, rồi ông mới hỏi lại thiếm Giáo vậy chớ bây giờ thiếm nhứt định lẽ nào, như liệu có lo đặng thì chừng qua rằm tháng Giêng rồi phải đem mà trả cho ông luôn một lần trọn hai năm ; còn tiền năm mới thì đợi

chừng bán xong mấy buổi chợ mồng năm tháng Năm rồi sẽ trả sau cho ông cũng được. Thiếm giáo theo năn nỉ với ông hãy làm ơn để náng lại dùm, cứ theo như lời thiếm hẹn hồi nầy hể qua khỏi rằm tháng Giêng thì thiếm trả lần một năm, rồi đợi chừng thiếm bán xong buổi chợ mồng năm tháng Năm thiếm sẽ trả trọn hai năm cũ, còn tiền năm mới thì để chờ sau khi trả xong tiền hai năm cũ rồi thiếm sẽ lo mà trả lần cho ông. Ông Hội-đồng không chịu, ông cứ ngồi dục-dặt hoài ; chừng thiếm Giáo theo năn nỉ riết với ông một hồi nữa lâu lắm ông mới chịu. Song ông chịu mà ông còn căn dặn thiếm Giáo sao vậy cũng phải lo cho đúng theo như lời hẹn với ông, chớ không dặng để trễ nữa ; nếu thiếm còn để cho trễ nữa thì thiếm đừng có trách sao ông ở bất nhơn. Ông căn dặn đâu đó xong xuôi rồi, ông mới chịu từ giã thiếm Giáo rồi xách ba-ton đi ra mà về. Chừng ông đi ra khuất rồi thiếm Giáo mới đi sập cửa xuống và gài cây nạng chắc-chắn rồi tắc đèn đi vô buồng mà ngủ, thì thiếm thấy thằng Dân với con Sanh hai đứa nó chờ khuya quá buồn ngủ nên lên nằm ôm chèo-queo với nhau phía dưới góc giường mà ngủ đã từ bao giờ rồi.

Lần hồi mới bước sang qua đầu tháng Giêng, hôm mồng mười, lúc bảy giờ tối ba mẹ con thiêm Giáo đương ngồi ăn cơm với nhau ở nhà sau, thỉnh linh bỗng nghe con chó cò ở ngoài trước sân đương đứng sủa om sòm ; rồi lại nghe tiếng giầy từ ở ngoài đi lần vào khua đất đồm-độp. Thiêm Giáo bèn buông đũa xuống giường rồi đi thẳng lên nhà trước chống cửa lên mà coi ai ; thì té ra là ông Hội-đồng Cảnh. Ông Hội đồng vào nhà ngồi yên một hồi lâu rồi ông lại giở chuyện tiền đất ra mà nói nữa. Ông biểu thiêm Giáo phải lo tính làm sao mà trả cho ông cho mau mau, chớ bữa hôm ông về nhà ông nói chuyện lại với vợ ông, thì vợ ông không chịu. Bà nói rằng thiêm hện đã nhiều lần rồi, bây giờ thiêm phải lo làm sao thì lo cho có mà trả cho bà, chớ bà không chịu để nữa. Bởi vậy ông mới đi ra nói lại cho thiêm hay, đừng coi thiêm tính lẽ nào.

Thiêm Giáo thấy ông Hội-đồng nói thắt ngắt quá như vậy, thì thiêm không biết phải liệu làm sao, nên thiêm bỏ luôn bữa ăn, cứ ngồi trên ván khoanh tay thở ra mà sắc mặt buồn dàu dàu. Một chập lâu lắm rồi thiêm mới nói :

Tôi nói với cô bác cũng đã cạn lời rồi, mà bây giờ như cô bác có không bằng lòng, thôi thì mặc tình cô bác muốn tin sao đó thì tin,

chớ tôi không còn biết phương gì nữa mà lo. Bởi vì cô bác cũng biết bề nhà tôi thì nghèo, mẹ góa con mồ-côi, lo chạy có một chuyện ăn đây mà tôi lo còn gần ngất-ngự thay ; huống chi số tiền đổi ba chục đồng mà cô bác biểu tôi phải lo cho có lập tức, thì tôi biết đi lo ở đâu cho có dặng trả cho cô bác bây giờ nè. Phải chi tôi liệu đi lo dặng, thì bữa hôm tôi còn hên mà làm gì.

Thiêm Giáo nói bấy nhiêu rồi thiêm không nói nữa, thiêm đi thẳng vô buồng lấy trầu đem ra để trong rổ và ngồi tèm trầu mà ăn. Ông Hội-đồng ngồi nghe thiêm Giáo nói dứt, coi ý ông muốn trả lời liền theo câu lắm, nhưng dường như ông kiểm chưa ra câu để mà trả lời, nên ông bèn thò tay vào túi áo lấy gói thuốc tây ra, rút một điếu thuốc cắm vào ống đót rồi quẹt hộp-quẹt đốt mà hút. Chừng một đôi lâu lắm mới nghe ông nói rằng :

Ai lại không biết như vậy, nhưng mà ở đời phạm việc gì mình phải lo đâu cho nó toàn-vẹn đó thì mới đúng, chớ nói gì chuyện muốn tin sao thì tin, như vậy thì cái việc đó là lẽ thường, nghĩ nó có hay-ho gì đâu.

Thiêm Giáo bèn nói :

Vậy chớ bây giờ tôi có biết lo làm sao cho toàn-vẹn nữa đâu. Thì tôi đã nói nhứt-định

như vậy mà tại cô bác không chịu, chớ có phải tôi không biết lo cho cô bác hay sao.

Công việc nói qua nói lại chỉ cụt ngủn, có bấy nhiêu đó, mà ông Hội-đồng cứ ngồi nói cù-cưa hoài ; ông nói mãi cho tới chừng trời đã khuya lơ khuya lắt rồi mà cũng chưa thôi. Thét rồi thiem Giáo thiem cũng mỗi miệng, nên thiem chỉ ngồi ừ hử cho có chừng với ông vậy thôi, chớ thiem không trả lời, mà cũng không năn-nĩ tiếng nào nữa. Còn thằng Dân với con Sanh hai đứa nó thức chờ khuya quá mà thấy ông Hội-đồng cứ ngồi nói chuyện dãn-dai với má nó hoài, chớ ông không chịu về ; chờ thét rồi hai đứa nó buồn ngủ quá phải ngủ gục, nên rủ nhau đi vô trong giường nằm mà ngủ khò.

Từ đó, đêm nào cũng thấy ông Hội-đồng lót-tót đi ra nhà thiem Giáo, mà mỗi lần ra thì nghe ông cứ nói cù-nhây cù-nhựa mãi có một chuyện tiền đất đó mà cũng không xong, song bữa nào ra ông cũng ngồi cà-rà mãi cho tới mười-một mười-hai giờ khuya thì ông mới chịu đi về. Lần lần ông đi ra thét rồi thằng Dân với con Sanh cũng thành ra quen, nên đêm nào hai đứa nó cũng thức mà chơi và nghe ông nói chuyện với má nó ; tới chừng

ông đi về ông lại móc túi mà cho hai đứa nó mỗi đứa một góc-tur nữa.

Ông Hội-đồng từ đó cứ ra vô luôn luôn, song lần nào cũng đi ra ban đêm chứ ông không ra ban ngày; mà mỗi đêm ông ra thì sáng bữa sau làm gì thẳng Dân với con Sanh cũng có tiền ăn xôi-chuối-chiên. Bởi vậy nên lần lần hai đứa nó lại đem lòng thương ông, nên hễ đêm nào mà không có ông ra chơi, thì hai đứa nó cứ nhắc-nhở ông mãi, và coi mặt mày buồn xo, còn hễ bữa nào có ông ra chơi thì hai đứa nó lại vui mừng, và cứ cà-rà theo một bên gần chỗ ông ngồi mà tần-mẩn coi cây ba-ton làm bằng xương trăn, hoặc rờ-râm coi vạt áo dài của ông, rồi lại xúm trăm-trò to nhỏ với nhau mà khen ông bận cái áo tốt, xách cây ba-ton dài, lại xứt dầu chi ở trên đầu của ông mà bay mùi nghe thơm ngát.

Lần lần trót cả nửa tháng, thấy ông Hội-đồng càng ra chơi thường thì thẳng Dân với con Sanh lại càng mến, song thấy hai đứa nó mến thì ông lại càng ra lu-bù. Nhưng vì độ này hai đứa nó thức lâu cũng đã mỏi-mòn, nên mỗi đêm ông có đi ra chơi, thì hai đứa nó cũng ráng thức chơi chừng tới mười-một, mười-hai giờ, rồi cứ xăn-bắn theo một bên

ông, dặng ông có cho tiền rồi thì hai đứa nó bèn đi ngủ chớ không thức chơi khuya. Vì vậy nên đêm nào hễ khi ông Hội-đồng ra thì hai đứa nó cũng thấy, mà tới chừng ông đi về hồi nào thì hai đứa nó lại không hay. Có một bữa., thằng Dân đương nằm ngủ, thỉnh linh nó bèn mắc đi tiểu, nên nó thức giấc dậy đi ra ngoài mở cửa dặng có đi tiểu. Chừng ra tới ngoài bộ ván, tình-cờ nó chợt thấy ông Hội-đồng với má đương nằm chung với nhau ở trên bộ ván, trùm chiếu sùm-sụp mà ngủ ngáy kêu nghe khò khò. Thằng Dân nó thấy sao lạ-lùng như vậy, thì trong lòng nó bắt bối-rối, nó không biết được là chuyện gì ; nên nó bèn thụt trở vô trong buồng rồi trèo lên giường mà nằm lại như cũ, giả như tuồng không hay không biết tới chuyện gì hết. Nó nằm lẳng-lặng mà đợi hoài, mắc tiểu quỳnh mà nó cũng không dám đi ra ; tới chừng trời sáng bết, nó dòm xuống dưới lỗ chó chung, nó ngó thấy bóng sáng rọi ngay vô đít giường của nó nằm đã tỏ-rỏ đều hết. Chừng đó nó mới nghe ở phía ngoài trước má nó với ông Hội-đồng thức dậy bước xuống đất, kể nghe tiếng má nó nói chuyện vì nhỏ nhỏ với ông Hội-đồng, rồi một chút xiu lại nghe tiếng giày ông Hội-đồng đi nhẹ-nhẹ ra

sân mà về, còn má nó thì thẳng ra nhà sau
múc nước ở trong lu mà súc miệng với rửa
mặt. Lúc ấy nó mới dám bước xuống đất đi
thẳng ra sau hè mà đi tiểu ; chừng đi tiểu
xong nó bèn trở vô lo đi súc miệng rửa mặt
rồi lấy chổi mà đi quét nhà, nó quét rồi thì
con Sanh mới dậy, nên nó với con Sanh lo đi
làm công việc khác.

Từ đó, nó thấy má nó cứ ở nhà luôn, chớ
không đi bán mà cũng không bắt nó với con
Sanh bơi xuống đi vô trong Bùn-bình đặng
mua bông Sen bông Huệ như mọi lần nữa.
Song tuy má nó cứ ở nhà luôn như vậy, mà
nó thấy má nó cũng có tiền xài hoài ; mỗi buổi
sớm mai nào má nó cũng mua cho nó với
con Sanh mỗi đứa một gói xôi-chuối-chiên,
và sáng bữa nào má nó cũng xách rổ đi ra
chợ mua thịt mua cá, mua món kia món nọ
đem về kho nấu dầm ê-hề ; lại có mua sẵn
luôn luôn mấy chai rượu Tây mà để ở trên
bàn thờ nữa. Nhưng nó có ý coi chừng mấy
chai rượu để ở trên bàn thờ đó hoài ; nó không
hề thấy má nó rót uống lần nào, mà nó không
hiều tại làm sao tối bữa nào nó cũng thấy còn đầy
tràn, vậy mà đến sáng nó coi lại thì chai nào
chai nấy nó cũng thấy lung xệu hết. Còn chiều

bữa nào nó cũng thấy má nó đi ra ngoài Cầu-lầu mua bì cuống hoặc nem đem về mà treo tòn-ten ở dưới đầu giàng để đồ ăn, song sáng ra bữa nào nó thức dậy nó đi coi lại thì mấy món ấy cũng mất biệt đi đâu hết ráo. Thấy chuyện lạ lòng như vậy thì nó nghiệm thầm trong bụng không biết ban đêm ông Hội-đồng đi ra mà có ăn hay là không. Nhưng nó nhớ lại từ hôm nào cho tới bữa nay cách đã lâu rồi, mà nó không thấy có ông Hội-đồng đi ra chơi lần nào hết ; bởi vậy nên tối bữa nào hễ đúng bảy giờ thì má nó biểu nó với con Sanh phải đi ngủ cho sớm, kéo còn con nít mà thức khuya như vậy thì sanh bệnh ; vì nghĩ như vậy mà nó không dám nghi cho ông Hội-đồng.

Còn mới hồi sớm mai hôm qua, má nó đi chợ, chừng về có mua đem về một xấp Lanh đen với một xấp Lục-sạng trắng ; má nó nói rằng Lanh với Lục-sạng đó để dặng các ra may cho má nó và nó với con Sanh mỗi người một cái áo Lục-sạng trắng với một cái quần Lanh đen, để dành trong nhà dặng có đi đâu thì mặc với người ta. Thằng Dân nó thấy lúc này nó thường dặng ăn cơm với món ăn ngon thì nó ham, và nó thấy nó gần

có quần tốt áo tốt dặng bận mà đi bắt chim với mấy đứa anh em bạn trẻ nhỏ của nó ở dặng xóm thì nó mừng; song tuy ham thì cũng ham, mừng thì cũng mừng, mà hễ nó nhớ tới chuyện ông Hội-dồng nắm trùm chiếu ngũ chung với má nó ở trên bộ văng giữa, chuyện rượu với nem, bi-cuống treo để khi không mà bị mất thình-lình, và chuyện má nó lúc này không có đi bán như lúc trước mà lại có tiền đi chợ mua đồ ăn ê-hề, có tiền mỗi buổi sáng cho nó với con Sanh ăn xôi-chuối-chiên luôn luôn, lại có tiền mua tới Lành, Lục-sang mà may quần áo nữa; thì nó cứ suy nghĩ thầm mà lấy làm lạ hoài. Có nhiều khi con Sanh mắc đi qua bên tiệm tiệm xắm già dặng mua Tỏi hoặc mua nước mắm, còn có một mình nó ở nhà với má nó, thì nó cứ xớ-rớ theo một bên má nó hoài. Ý nó muốn thừa lúc vắng con Sanh dặng nó hỏi thăm má nó coi tại làm sao mà lại lạ như vậy; nhưng nó nghĩ đi nghĩ lại sợ bổi ra rồi má nó đánh, nên nó tin thôi nín luôn chờ nó không dám hỏi.

Có một đêm, nó với con Sanh đương nằm ngũ ở trong giường, thình lình nửa đêm hai con Chuột ở đâu căng lộn với nhau rồi rượt

chạy ngang qua đặng nhằm bâng cẳng của nó một cái thật mạnh, làm cho nó phải dụi mình thức dậy ; nó ngó ra ngoài trước bộ váng nó thấy đèn đốt sáng trưng, lại có tiếng ai nói chuyện gì nho nhỏ với nhau nghe lào-xào nữa. Nó bèn ngồi dậy bước nhẹ xuống đất đi êm lại đứng khếp mình vô trong tấm vách buồng rồi nghiêng mặt sác vào lỗ vách mà ngó ra, thì nó thấy má nó với ông Hội-đồng đương ngồi ăn nem và bánh tráng nhúng nước ở bộ váng ngoài trước mà coi ra cách vui-vẻ lắm. Nó cứ đứng im-lìm mà coi, thì một hồi lâu nó thấy ông Hội-đồng cầm chai rượu rót ra ngoài tô kiêu uống nước, lại ăn vào miệng một miếng nem cuốn chung với bánh-tráng, rồi ông bưng tô rượu lên mà uống ừn-ựt một hơi thật dài, ông mới chịu để tô rượu xuống dưới váng, và ông nhả răng hả miệng mà thở ra kêu nghe một cái khè. Còn má nó thì cứ ngồi cuốn bánh-tráng lộn với nem rồi chấm nước mắm mà ăn trơn chớ không có uống rượu. Nó lại thấy ông Hội-đồng hể ăn chừng vài miếng bánh-tráng gói chung với nem, và uống vài hơi rượu rồi, bèn với tay qua choàn ngang vai má nó mà ôm sác vào mình, rồi ông bèn kề lỗ mũi vô ngay trong gò-má của má nó mà ông hun kêu nghe một

cái trụt. Má nó bị ông Hội-đồng hun thì bèn
mỉn miệng mà cười lỏn-lẻn ; ông Hội-đồng
cũng ngó ngay mặt má nó mà cười hi hi,
rồi hai người lại nói chuyện gì xăm-xì với
nhau, nhưng vì bị nói tiếng nhỏ quá nên nó
nghe không dặng.

Thằng Dân cứ đứng cứng-ngắt ở đó mà rình
coi chớ nó không dám cục-cựa cục-quậy gì
hết. Đứng một hồi tình cờ ở trong cổ của nó
lại bắt ngứa ngứa rồi muốn ho, mà nó cũng
ráng bặm môi dẫn xuống rồi nín luôn, chớ
nó không dám ho ra tiếng. Tình linh nó thấy
má nó bước xuống đất rồi bung đèn xăm xăm
đi thẳng vô buồng, nó thấy vậy nó sợ hoảng,
nên nó lật-đật đi lẹ lại giường leo lên nằm
chúi đại trên giường rồi kéo mí mền mà phủ
lên trên mặt, dặng cho má nó đừng biết.

Má nó bung đèn đi vô tới giường rồi nó
mở hí con mắt ra mà coi, nó thấy má nó
khum lưng xuống thò tay vô trong ghè lấy
trầu rồi mới bung đèn đi trở ra. Nó tính nó
còn muốn leo trở xuống dặng đi lại vách
đứng rình mà coi nữa ; nhưng nó sợ má nó
có vô tình linh rồi gặp, thì chắc nó phải bị
đòn, nên nó tin thôi để nó nằm lẳng-lặng
đặng lóng tai mà nghe coi má nó với ông

Hội-đồng thức nói chuyện gì với nhau cho biết. Nó nằm lòng tai trót cả giờ mà cũng không nghe đặng một tiếng chi của má nó với ông Hội-đồng đương nói với nhau hết; thét lâu quá rồi hai mí mắt của nó bèn sụp lún xuống nên nó đã ngủ quên từ hồi nào mà nó không hay.

Kể từ đó thẳng Dân nó mới biết là ông Hội-đồng lấy má nó, mà má nó cũng có lấy lại ông Hội-đồng, cho nên má nó bị ông Hội-đồng hun như vậy mà còn cười với ông nữa. Còn nem và bì-cuống với rượu mà mất luôn luôn từ hồi nào cho tới bây giờ đó, là do ông Hội-đồng với má nó thức đêm mà ăn uống với nhau. Và số tiền của má nó đi chợ trong mỗi ngày, tiền cho nó với con Sanh ăn xôi-chuối-chiên mỗi buổi sáng, tiền mua Lạnh mua Lục-sạng đặng các má may quần may áo đó, thì nó cũng nghi chắc là của ông Hội-đồng đưa cho má nó đi mua. Nhưng tuy nó nghiệm mà biết như vậy, thì nó cũng để trong bụng chớ nó không dám nói hở ra cho con Sanh hay; nó sợ nói ra cho con Sanh hay, rồi con Sanh có theo-lẻo mà học đi học lại cho má nó nghe, thì nó phải bị đòn. Bởi vậy, nên hễ bữa nào mà nó đi lại xóm đặng bán chim hoặc chơi đáo-tường với sắp trẻ nhỏ ở

đàng xóm thì thôi, còn hễ bữa nào mà nó ở nhà thì nó cứ đi chơi riêng một mình, hoặc nó có buồn thì đi vô leo lên giường nằm mà ngủ, chớ nó không dám chơi chung với con Sanh, vì nó sợ chơi chung với con Sanh rồi rui nó có quên mà nói lở chuyện đó ra cho con Sanh biết, con Sanh học bậy lại cho má nó nghe thì má nó đánh nó.

Một bữa kia, thiếm Giáo mắc đi qua chùa Long-thiền bên Thiền-đức đặng cúng và cầu xâm mà xin việc chi đó, thiếm đi cho tới trưa mà cũng chưa thấy thiếm về; bỗng có ông Hội-đồng ra chơi. Thằng Dân nó thấy ông Hội-đồng ra nhà nó, thì nó cũng chấp tay mà chào hỏi ông tử-tế, ngật vì nó nhớ tới chuyện ông ôm má nó mà hun ở trên gò-má của má nó trong đêm hôm trước rồi nó còn ghét thầm trong lòng; song nó sợ nếu ông biết nó ghét ông, thì ông không thềm cho tiền cho nó ăn xôi-chuối-chiên nữa, nên ở ngoài mặt nó phải làm bộ niềm-nở với ông cho có chừng vậy thôi.

Ông Hội-đồng ra tới nhà nghe thằng Dân nói rằng thiếm Giáo đi khỏi, thì ông ngồi coi gương mặt ông buồn hiu. Ngồi một hồi rồi ông xuống đất chấp hai tay ra sau đít mà đi

ra đi vào, và mắt ông cứ ngó mong ra ngoài phía đầu cầu hoài. Chừng một hồi lâu ông lại đi trở vô văng mà ngồi, và ông lấy thuốc ra đốt mà hút. Con Sanh đi nấu nước chế vô bình rồi bưng đem lên để trên bộ văng gần chỗ ông ngồi, và nó đi lại bàn thờ lấy cái tô kiêu đem ra để ở trên văng, mới rót nước ra tô mà mời ông uống. Ông Hội-đồng ngồi thấy con Sanh đi qua đi lại ngay ở trước mặt ông cho đôi ba bận, rồi không hiểu tại làm sao mà ông cứ ngó theo nó hoài. Con Sanh thấy ông ngó nó chân-chĩ như vậy thì nó mất cở, nên nó rót nước ra mời ông uống rồi bèn lật đật đi thẳng xuống sau bếp mà ngồi. Ông Hội-đồng ngồi ở nhà trên dòm chừng không thấy nó đi trở lên nữa, thì ông bèn đi tuốt xuống nhà sau đặng kiếm nước mà súc miệng rồi ông cũng cứ ngó nó hoài. Chừng ông trở lên trên ngồi uống nước đặng một đôi, rồi ông bèn thò tay vào túi áo lấy cái bột-phoi (porte-feuille) ra rút một tấm giấy bạc có hình con Công còn mới tinh mà đưa cho thằng Dân, và ông nói rằng :

Cháu hãy chịu khó chạy u ra ngoài Cầu-lầu mua dùm cho qua một gói thuốc Job, rồi trở về qua cho tiền.

Thằng Dân từ hồi nào tới giờ nó không

thường thấy tấm giấy bạc mà có hình con Công, chỉ có giấy một đồng thì nó đã có thấy; nên khi nó thấy ông Hội-đồng rút tấm giấy bạc đưa cho nó, mà trong tấm giấy bạc đó lại có hình con Công thật tốt và còn mới tinh; thì nó liền lật-đật với hai tay cầm tấm giấy bạc lo-le mà coi, rồi lại hỏi ông Hội-đồng rằng :

Dạ thưa ông, tấm giấy này xài mấy chục vậy ông ?

Ông Hội-đồng nói :

Có năm đồng, chớ chuyện gì mà tới mấy chục lận.

Thằng Dân nghe ông Hội-đồng nói tấm giấy ấy xài năm đồng, thì nó cứ đứng lật qua lật lại tấm giấy mà nó nhìn hoài. Nó nghĩ thầm trong bụng nó tiếc; nó tiếc sao một tấm giấy làm nhiều màu, lại có in hình con Công coi tốt như vậy, mà chỉ xài có năm đồng thì thật là uổng quá; nên nó tin để nó đem qua tiệm thiếm Xẩm già mà gạt thiếm dặng xài tới mười đồng thử coi thiếm có không biết mà chịu xài hay không. Nghĩ như vậy rồi nó bèn hỏi ông Hội-đồng vậy chớ ông biểu nó đi mua món chi. Ông Hội-đồng nói rằng mua một gói thuốc Job. Thằng Dân nghe ông Hội-đồng biểu mua thuốc Job, thì nó nói thôi để nó

chạy qua tiệm thiếm Xâm già mà mua cho ông, vì nó thấy bên thiếm có bán thuốc Job. Nhưng ông Hội-đồng không cho, ông nói rằng thuốc của thiếm Xâm già bán đó là thứ thuốc cũ, hút vô thì ho, không nên hút. Ông biểu nó chạy thẳng ra ngoài Cầu-lầu mà mua ở tiệm chú chệt Huỳnh thì mới có thứ thuốc tốt, hút vô không sao. Thằng Dân nghe ông Hội-đồng nói như vậy thì nó liền lấy nón đội lên đầu, rồi cầm tấm giấy bạc mà chạy thẳng ra ngoài Cầu-lầu. Tới chừng ra tới tiệm nó hỏi tên Tài-phú trong tiệm chú chệt Huỳnh ; vậy chớ tấm giấy đó mà xài là mười đồng có dặng hay không, thì tên Tài-phú nạt nó và nói nó là đồ điên, nói tầm bậy ; lại hỏi nó vậy chớ muốn ở tù hay không, như có muốn ở tù thì nó đi kêu Linh lại bắt cho mà ở tù ?

Thằng Dân nó nghe tên Tài-phú hăm đi kêu Linh bắt nó mà bỏ tù thì nó sợ ; liệu thế chắc là xài nhiều thêm nữa không dặng, nên nó biểu tên Tài-phú thôi thì cứ tin thôi đủ cho nó trọn năm đồng mà thôi. Tên Tài-phú bèn kéo tủ lấy ra bốn đồng bạc giấy với tám cắt và bảy đồng xu, rồi cầm chung lại thấy ngay trên mặt tủ kêu nghe một cái cách, mà ngồi coi bộ mặt dám chào-bạo. Thằng Dân lật-đật với lấy bốn đồng tám-cắt-bảy với gói thuốc

Job cầm chặt trong tay rồi chạy u mà về. Chừng nó về tới nhà, bước vào cửa thì không thấy ông Hội-đồng ngồi ở đó, mà con Sanh cũng đi đâu mất ; kể nó nghe động con sanh vừa khóc mà vừa đương vùng-vẫy kêu rầm-rầm ở trên giường phía trong buồng. Nó bèn đi thẳng luôn vô buồng đang coi con Sanh nó làm chuyện gì cho biết ; thì té ra nó thấy ông Hội-đồng đương ôm con Sanh đè xuống dưới giường mà hun, còn con Sanh thì đương khóc tằm-tức tằm-tuối, nước mắt chảy chèm-ngoèm, và đương cun hai giò lại mà đập tống vô trong ngực ông Hội-đồng cái nào cái nấy nghe ùì-ùì, mà hai bên má của nó thì đỏ-ao như da cắc-kè. Thằng Dân nó thấy con Sanh giật không lại ông Hội-đồng, cho nên mới bị ông Hội-đồng đè như vậy thì nó nổi nóng, nó không kịp nói tiếng chi hết ; nó bèn quăng đại nắm tiền với gói thuốc Job nó đương cầm trong tay xuống dưới đất một cái ròn, xu với bạc cắt vắn tủa-sua ra mà lăn cùng dưới dít giường, rồi nó bèn nhảy a lại xỏ hai tay vô ôm choàn ngang eo-ếch ông Hội-đồng mà hè bụi lòi ra.

Ông Hội-đồng đương dật è-ịt với con Sanh trên giường, thỉnh lình ông nghe có tiếng xu với bạc cắt ở đâu đó dưới dít giường kêu ròn

rồn-rạt-rần, rồi lại kể có tay ai choàn-ngang eo-ếch của ông mà kéo ra thì ông thất thanh ; nên ông liền buông con Sanh ra rồi ông day lại mà coi, ông thấy thằng Dân đang đứng ngay sau lưng ông thì mặt mày ông coi sợng ngất. Ông không nóiặng một tiếng gì hết, ông bèn ngồi sụp xuống dưới giường mà lặng khe. Thằng Dân nó cũng đứng một bên đó sững-sốt chớ nó không nóiặng tiếng gì ; còn con Sanh thì lật đật ngồi dậy kéo vạt áo lên lau nước mắt rồi leo tuột xuống giường mà đi ra sau rửa mặt và đi trở vô mà ngồi chần gần dưới giường nhà sau chớ nó không trở lên. Ông Hội-đồng thấy con Sanh đi xuống nhà dưới rồi, thì ông bước xuống đất mà đi ra ngoài ; thằng Dân nó đứng ngó theo sau lưng ông rồi nó cũng đi ra mà ngồi trên bộ ván, song vì nó giận quá mà nó không biết kiếm lời gì để nói ông cho đã giận, nên nó cứ ngồi khoanh hai tay trên đầu gối, còn mắt thì ngó vô trong phía tấm vách buồng mà mặt mày chun-bún.

Ông Hội-đồng đi ra tới cửa, ông đứng lại ngang mé cửa, mắt ngó chừng ra phía ngoài đầu cầu một chút rồi ông lại đi men men trở vô ; ông đi thẳng lại gần một bên thằng Dân ngồi mà hỏi nho-nhỏ rằng :

Gói thuốc mới mua về em để ở đâu ? Đưa đây cho qua. Còn mấy đồng bạc đó em hãy cắt để dành đừng mua bánh mà ăn với nhau, như chừng nào có hết thì nói đừng qua đưa nữa cho mà xài.

Thằng Dân ngồi coi bộ mặt giận hằm hằm, nó nghe ông Hội-đồng hỏi nó như vậy thì nó không thềm trả lời lại ; nó bèn ngoe-ngoải bước xuống đất rồi đi đui-đui vô trong buồng chun thặng xuống dưới đít giường ngồi lượm hết những xu, bạc cắt, bạc đồng với gói thuốc Job nó quăng hồi nãy, mà đem ra thấy lên trên văng một cái xạch, và nó nói có một tiếng « đó » rồi nó bỏ đi tuốt xuống sau bếp mà đứng, chớ nó không thềm đứng ở đó, mà nó cũng không thềm nói tiếng gì với ông Hội-đồng nữa. Ông Hội-đồng với tay lấy gói thuốc bỏ vô trong túi áo, còn tiền thì ông cũng để nguyên trên văng, đó chớ ông không lấy lại đồng nào.

Bỏ gói thuốc vô trong túi rồi, ông bèn quày quả bước ra mà đi xuôi về một nước;

Thằng Dân với con Sanh nghe tiếng giày ông Hội-đồng đi ra khỏi nhà rồi hai đứa nó mới chịu trở lên nhà trên. Chừng lên trên thấy đồng tiền ông Hội-đồng để nguyên trên

bộ váng, thì thẳng Dân đi lại lấy đem đưa cho con Sanh mà biểu rằng :

Em coi chỗ nào kín thì đem mà dấu nó cho kỹ đi, kéo dề hơ-hổng đây má về má thấy má hỏi thì biết làm sao mà nói ; hễ nói bậy chuyện đó ra thì chắc phải bị đòn chết.

Con Sanh đứng kéo chéo áo lau nước mắt và hĩ mũi, rồi nói :

Tôi hổng thềm dấu ở đâu hết. Má về anh hổng nói thì tôi cũng nói ; bị đòn thì bị chớ tôi hổng nín đâu.

Thẳng Dân nghe con Sanh nói như vậy, thì nó đứng lẳng-lặng suy nghĩ một hồi rồi nó bèn cầm tiền đem đi lại bâng thờ giở dít cái lư nhang trên bâng lên mà để tiền ngay dưới dít lư nhang, rồi nó mới để chồng lư nhang lên. Cất tiền rồi nó đứng ngó thẳng lên trên tấm vách ngang bâng thờ, nó thấy cái giàn thung của nó treo ở trên vách, thì nó nhớ lại nên nó nói :

Mắc hồi nầy gấp quá anh quên ; chớ phải chi anh nhớ thì anh lấy cặp giàn thung của anh treo kia, anh bắn nó bẻ đầu cho nó biết chừng. Thiệt là đồ chó đ. . . , anh oán nó lắm.

Thẳng Dân nói như vậy rồi nó đi thẳng ra sân đứng ngó ra phía đầu cầu đặng coi chừng

coi má nó đã về hay chưa ; đoạn, nó mới trở vô ngồi trên văng mà nói rằng :

Mắc hôm nay có má ở nhà hoài nên anh không dám nói cho em nghe, mà anh cũng sợ nói ra rồi em nghe em học bậy lại với má thì anh phải bị đòn, chớ anh thấy một chuyện kỳ-cục này lâu lắm. Mắc em ngủ mê quá nên em không có hay chuyện gì hết. Đêm hôm trước anh đương ngủ ở trông với em, thỉnh linh nửa đêm hai con chuột cắn lộn chạy đụng nhằm cắn anh nên anh thức dậy, anh gặp má với thằng cha Hội-đồng đương thức chong đèn ngồi ở ngoài văng này ăn nem, bánh tráng uống rượu mà nói chuyện với nhau ; thằng cha Hội-đồng lại còn ôm má mà hôn nữa. Tại em không có ý coi nên em không biết, chớ anh coi chừng hoài anh thấy có nhiều chuyện lạ lắm nên anh gặp thỉnh linh thì anh mới biết đó đa. Em nhớ lại coi ; từ mấy tháng nay bữa nào má mua đồ ăn để sẵn cũng nhiều, còn rượu thì má cũng mua để trên bàn thờ luôn luôn ; chiều bữa nào anh cũng đi coi chừng đồ ăn với rượu coi còn được bao nhiêu. Vậy mà hể sáng bữa nào anh thức dậy rồi anh đi coi lại, thì đồ ăn hết tron ; còn rượu thì chai nào chai nấy cũng

lun-xệu hết. Còn em coi ; trọn mấy tháng nay má không có đi bán, má cứ ở nhà luôn luôn như vậy mà má làm thứ gì cho có tiền, nên sáng bữa nào má cũng cho xu tui mình ăn xôi-chuối-chiên, bữa nào má cũng đi chợ, lại có tiền mà mua cho tới Lảnh với Lục-sang dệt các may quần áo cho má bạn với may cho tui mình nữa. Chắc là của thằng cha Hội-đồng đó cho má, chớ ở đâu mà má có ? Tổ mẹ thằng cha Hội-đồng đó, hể anh nhớ tới cái băng mặt của nó sao anh bắt dóa quá.

Con Sanh nó đứng làm thinh mà nghe thằng Dân nói, đợi chừng thằng Dân nói hết rồi nó mới đi lại trèo lên văng mà ngồi gần một bên với thằng Dân, rồi nó nói :

Bộ anh tưởng tôi hông biết sao ? Tôi biết còn trước hơn anh nữa kia. Hôm trước tôi cũng đương ngủ nửa đêm tôi mắc đi tiểu, nên tôi phải thức dậy ; chừng thức dậy rồi tôi nằm ở trống tôi ngó ra ngoài này tôi thấy sao đèn thấp sáng hoắt. Tôi tưởng đâu má thức có một mình má dệt làm việc gì ; ai dè tới chừng tôi đi ra tới tôi cũng thấy má với thằng chã đương ngồi khít một bên với nhau ở trên văng mà ăn lập-xưởng với bánh mì. Má thấy tôi thức đi ra thì má rầy ; má hỏi tôi sao không chịu ngủ cho rồi đi, còn thức cho

tới nửa đêm nửa hôm mà làm chuyện gì. Tôi nói tôi mất đi tiểu, má biểu tôi đi tiểu cho mau rồi đi vô mà ngủ với anh cho có bạn, đừng để anh nằm ngủ một mình như vậy không nên; với má dặn tôi hễ thấy chuyện đâu thì bỏ đó, chớ nếu nói đi nói lại với ai mà má nghe nặng thì má đem chắt tôi ra làm ba khúc rồi thả trôi dưới sông. Bởi vậy, tôi sợ má chắt tôi nên từ hôm đó tới bữa nay tôi mới không dám nói lại cho anh hay đó chớ.

Con Sanh nói dứt rồi thẳng Dân mới nói: Anh tưởng đâu em không hay, chớ ai dè em hay trước anh. Đó, em nghĩ coi, ông đả hun má mình, rồi bây giờ thấy nặng trớn ông lại muốn hun luôn tới em nữa. Thiệt anh nghĩ anh tức lắm, đều ngất vì anh sợ nói rồi má đánh nên anh không dám nói; chớ không thôi thì bữa nào ông ra đây nữa anh xài ông một bữa cho ông biết chừng.

Thẳng Dân nói tới đó rồi coi bộ mặt của nó giận lắm, nên nó ngó ra phía ngoài mà ngồi làm thinh. Nin một hồi rồi nó lại day trở vô trong mà hỏi con Sanh rằng:

Còn bữa nay ông làm sao đem nặng em vô giường mà hun em, đâu em nói nghe thử coi.

Con Sanh nói:

Anh đi rồi một lát; tôi đương ngồi ở dưới bếp, ông kêu biểu tôi đi lên lấy cái gối đem ra cho ông mượn đặng ông nằm. Tôi nghe lời, tôi mới vừa đi lên vô tới buồng; thỉnh linh ông đi theo tôi mà vô tuốt trong buồng. Thấy vậy tôi sợ quá, tôi vừa muốn chạy trở ra thì ông giăng hai tay đứng chặn ngang cửa, rồi ông ôm đại tôi vô trong mình ông. Tôi sợ hoảng nên tôi muốn la lên, thì ông lấy tay bịt miệng tôi lại; còn một tay nửa ông ôm ngang mình tôi mà kéo xẽ tôi lên giường, rồi ông cười hề hề, với ông hỏi tôi vậy chớ có thương ông hay không. Tôi không chịu nói, ông lại đè tôi xuống giường mà hun trên mặt tôi, tôi bị râu của ông đâm vô mặt đau quá, nên tôi lấy chun tôi đập tổng đại vô trong ngực ông, đặng cho đau coi ông có buông tôi ra hay không. Ông còn đương trụ với tôi thì kể anh về tới đó đã.

Thằng Dân nghe con Sanh nói như vậy, thì nó dặn con Sanh phải dấu việc đó cho bắt, đừng nói ra cho má nó biết; đặng để đợi chừng nào ông Hội-đồng có ra nữa thì nó sẽ cự-lộn với ông Hội-đồng một trận thật dữ cho ông biết mặt nó. Con Sanh nó nghe thằng Dân dặn nó đừng có nói chuyện ông Hội-đồng hun trên mặt nó lại cho má nó hay

thì nó chịu, song còn nó nghe thằng Dân hăm để chờ bữa nào coi ông Hội-đồng có ra nữa đặng nó cự lộn với ông một trận thật dữ; thì nó nghĩ nó sợ thẳm trong bụng nếu mà thằng Dân cự lộn với ông Hội-đồng, rồi ông giận ông đòi tiền của ông cho má nó và ông cho nó với thằng Dân từ hôm trước tới nay lại, thì biết lấy đâu mà trả cho ông? Song chuyện đó cũng còn hơi dễ một chút, chỉ như ông giận ông đòi luôn tới tiền đất; nếu không có mà trả cho ông, ông đuổi phải giở nhà mà đi, thì biết phải giở nhà mà đi đâu bây giờ?

Vì nó nghĩ có nhiều việc khó như vậy, nên nó biểu thằng Dân thôi chừng nào như ông Hội-đồng có ra nữa thì cũng nín luôn đi chớ đừng có cự lộn thật dữ với ông làm chi cho ông giận rồi ông đòi tiền kia tiền nọ của ông cho từ mấy tháng nay, với ông đòi luôn tới tiền đất nữa, thì biết lấy đâu mà trả cho ông. Bằng không có mà trả cho ông thì ông đuổi phải giở nhà đem đi chỗ khác, chừng đó mới biết tin làm sao. Chi bằng cứ chịu thua ông, đặng ông không đuổi thì còn dễ hơn.

Thằng Dân nghe con Sanh nói như vậy,

thì nó trợn hai con mắt lên ngó con Sanh, rồi nói :

Em khéo sợ dữ hôn ! Anh không thêm sợ đâu. Bất quá mình cự với ông mà ông có đuổi, thì mình nói với má cứ việc bỏ cái nhà này rồi mượn tam-bản chở hết đồ trong nhà đem thẳng lên trên nhà dì hai Thuộc ở trên khỏi cầu Cả-cá mà ở đậu với dĩ dặng đi bán bông, chừng nào mình có mót tiền để dành dặng rồi thì mình kêu thợ mượn cất một cái nhà chừng một căn mà ở luôn ở trên lại còn sướng hơn nữa ; chớ chuyện gì mà em phải sợ dữ vậy ?

Hai đứa nó còn đương ngồi bàn qua tin lại với nhau lẩn-xẩn, kể thấy má nó đã về tới nên hai đứa liền lặng-trang, rồi bỏ má đi lảng ra mỗi đứa mỗi nơi. Thiểm Giáo vì bị đi trời trưa nắng có hơi mệt, cho nên khi về tới nhà thiểm lột khăn đội trên đầu và cởi cái áo dài ra đem móc lên trên cây cột, rồi thiểm liền đi thẳng vô trong giường mà nằm. Chừng thiểm nằm dặng một hồi lâu, thiểm nghe trong mình thiểm đã khoẻ rồi nên thiểm mới đi ra ngoài mà ăn trầu. Thiểm ngó xuống dưới nhà sau thiểm thấy có một mình con Sanh đương lượm đượ ở dưới bếp, còn thằng Dân thì đi đâu chớ không thấy nó ở đó, nên

thiêm mới kêu con Sanh mà hỏi nó vậy chớ thằng Dân đi đâu. Con Sanh nói rằng thằng Dân lấy cặp giàn thung chạy lại xóm mà bắn chim từ hồi nãy cho tới bây giờ đã lâu rồi. Thiêm Giáo nghe con Sanh nói thằng Dân đi bắn chim, thì thiêm rầy láp-giáp ít tiếng rồi thiêm với con Sanh hai mẹ con mới lo đi nấu cơm mà ăn với nhau. Từ hồi nãy tới giờ thiêm về nhưng thiêm không có ngó mặt con Sanh, tới chừng hai mẹ con ngồi ăn cơm, thiêm ngó mặt nó thiêm thấy sao hai con mắt của nó hơi đỏ đỏ, coi dường như nó khóc ; thì thiêm nghi bộ nó ở nhà bị thằng Dân đánh nó hay sao, nên thiêm mới hỏi nó rằng :

Mầy làm chuyện gì mà hai con mắt của mầy đỏ lòm vậy Sanh ? Bộ ở nhà thằng Dân nó đánh mầy, phải hôn ?

Con Sanh nó đã có tánh hay quên, mà lại thêm có tánh hay nói, nên việc gì mà nó có dấu lâu lắm thì cũng chừng một ngày một buổi mà thôi, chớ nó không có dấu dặng lâu như con nít khác ; bởi vậy nghe má nó hỏi, ban đầu nó còn chối, nó nói rằng ở nhà không có chuyện gì. Chừng bị má nó hỏi riết tới quá, lại còn hăm đánh đòn nó nữa, thì nó sợ nên nó ngồi khể-khọt mà nói từ đầu chí

đuôi về việc ở nhà ông Hội-đồng ra rồi hun trên mặt nó ở trong giường hồi trưa, và nhờ có thằng Dân đi về kịp nên giải vây dùm nó cho má nó nghe không còn bỏ sót một mảy. Thiểm Giáo nghe con Sanh học lại những việc tồi-tệ của ông Hội-đồng đã làm như vậy, thì thiểm ngồi giận run ; thiểm bùng chén cơm lên ráng và ít miếng nữa cho nó hết phứt cho rồi, đặng thiểm có thời mà đi xuống ; nhưng vì bị thiểm giận, hai tay thiểm run quá, thành ra đôi đũa với cái chén của thiểm cầm nó cũng run theo tay thiểm, nên hai thứ cứ lắc lia lắc lia mà đụng lộn với nhau kêu nghe lắt-cắt, còn ở hai bên khoé con mắt của thiểm thì nước mắt chảy ra run run. Thiểm liền quăng đại đôi đũa với chén cơm xuống dưới giường kêu một cái cốp, rồi thiểm bỏ đi lên nhà trên rót nước mà uống ; rồi thiểm nói :

Thiệt là con người hạ-tiện quá mà !

Con Sanh nó vì sợ bị đòn nên nó mới nói hết đầu đuôi công việc cho má nó biết, song nó cũng tưởng đâu nói ra cho má nó biết thì không có sao, nên nó mới dám nói. Tới chừng nó nói lở ra rồi, rồi nó thấy má nó lại giận dữ và khóc như vậy nữa, thì nó ngồi sững-sốt ; mặt mày coi buồn nguyền, mà miệng

cứ khóc thút-thít hoài. Nó nghĩ thầm trong bụng rồi nó sợ ; nó sợ nếu má nó mà có gây-gỗ gì với ông Hội-đồng, thì không biết rồi đây ông có oán mà bỏ tù hoặc làm việc gì cực-khổ cho má nó với nó và thằng Dân hay không. Nghĩ như vậy rồi nó càng sợ hơn nữa, nên nó ngồi mà khóc róng lên om-sòm. Thiểm Giáo thấy nó bắt chước theo thiểm khóc cho rùm nhà, mà cái động khóc của nó om sòm như vậy, thì thiểm sợ hàng xóm họ nghe họ không biết, rồi họ tưởng đâu là nhà thiểm có xảy ra việc gì ; bởi vậy, thiểm mới đi xuống thiểm biểu nó hãy nín đi, đừng có khóc nữa mà làm cho người ta nghe người ta quở. Rồi thiểm lại biểu nó chạy đi kêu thằng Dân về đây mau mau cho thiểm biểu. Nó nghe thiểm biểu thì nó liền bươn-bã mà chạy đi ; chừng nó chạy ngang tới cửa, thiểm thấy mặt mày của nó nước mắt nước mũi chảy chầm-ngoàm, thì thiểm sợ nó mang bộ mặt của nó lại đả đàng xóm cho họ thấy rồi họ càng quở, nên thiểm bèn kêu nó trở vô mà không cho nó đi.

Xin đọc-giả xem tiếp quyển thứ ba thì rõ.

Tiểu-thuyết sẽ in tiếp

Trăng tròn lại khuyết

Kim liễu hàm oan

Thiên-thu trường-hận

Một đóa liên hoa.

Hột kim cương đỏ

Hắc y đạo sĩ.